

Un llibre refà la història del col·legi escolania del convent caputxí de Pompeia

Dv, 13/07/2018 per Catalunya Religió

(Glòria Barrete –CR) Del 1912 al 1970 el convent santuari de la Mare de Déu del Roser de Barcelona, conegut com el convent dels caputxins de Pompeia, va comptar amb un col·legi escolania per aquells infants i joves sense recursos del barri i d'altres indrets de la ciutat oferint una proposta educativa lliure i gratuïta. Ara un llibre, escrit per **Jaume Terribas**, pare de la periodista **Mònica Terribas** i ex alumne d'aquell col·legi, s'acaba de publicar i compta amb el testimoni de molts altres infants que, com ell, van poder gaudir d'una educació superior.

L'escola, situada als actuals locals dels Grups de Pompeia d'accés pel carrer Riera de Sant Miquel, es va inaugurar l'any 1912. Formava part d'un pla del nou convent de Pompeia, d'estil modernista tot i ser senzill, que s'emmirallava en el santuari de la Mare de Déu del Roser de la ciutat italiana de Pompeia.

En aquell moment aquell convent italià gaudia d'una gran embranzida espiritual i social i comptava a l'entorn del santuari amb una sèrie d'obres socials. "Quan es va voler fer el convent a Barcelona ja existia el convent de l'Ajuda i s'estava acabant el de Sarrià", explica **fra Mateu Sanclimens**, guardià de Pompeia i autor del pròleg del llibre.

Obres socials a redós del santuari

Així, prenent com a model el santuari italià també es van realitzar una sèrie d'obres socials, com a Itàlia, entre elles el col·legi escolania, "una escola per a gent pobre i sense recursos que no podien estudiar a les escoles de pagament". A canvi de l'educació rebuda els alumnes feien d'escolans i pertanyien a l'escolania.

Jaume Terribas, autor del llibre i ex alumne d'aquell col·legi ha volgut així agrair als caputxins tot el que van fer per a ell, a través d'un llibre testimonial que recull les veus de molts altres nois que van estudiar al convent dels caputxins. "No tenim

massa quantificat en dades coses de l'escola, però sí sabem que hi va haver dues etapes, la d'abans de la Guerra Civil i la posterior, la de la postguerra espanyola", afirma Sanclimens. El llibre parla sobretot de la segona etapa, la de la postguerra, i arriba fins al 1970, data de tancament de l'escola.

"L'escola comptava amb aules petites, potser arribaven a tenir uns trenta-cinc alumnes, era com l'escolania de Montserrat actualment, petita, familiar, i en clau de seminari tot i que no amb voluntat d'arribar a ser frares sinó amb voluntat de rebre una educació humana i espiritual integral". L'escola tanca l'any 1970 quan l'educació es generalitza i passa a ser encàrrec cobert per l'Estat. "No hi havia prou amb uns frares de bona voluntat, amb qualificació real però acadèmica fent de professors". Es va tancar perquè ja no hi havia aquella necessitat inicial.

Una escola familiar

El llibre porta per títol 'Una escola lliure, una obra educativa al servei del poble' i és tota una declaració d'intencions per conèixer el tipus d'educació i l'estil que s'hi respirava. "Sobretot considerant l'època es feia molta matèria en català, era una escola oberta, amb presència de l'esport, de sortides a la muntanya". Sanclimens reconeix que no era que una escola especialment significativa per ser una obra pedagògica brillant, sinó que és recordada per ser "una escola familiar, com l'escola dels escolans de Montserrat", tot i que a Pompeia no era en règim d'internat.

L'escola de Pompeia estava pensada pel barri de Gràcia, "tot i que alguns que no eren del barri i eren de més avall de l'Eixample també eren admesos". El llibre recull nombrosos testimonis d'ex alumnes, "alguns són crítics per l'educació rebuda, d'altres tenen només elogis pel tracte amb el professorat". El que té clar Sanclimens és que el llibre "no pretén presentar cap model d'escola sinó deixar constància que va existir".

"El col·legi escolania de Pompeia va néixer fa més de 100 anys com a part d'un projecte agosarat i evangèlicament ambiciós que es va posar en marxa a redós del convent santuari de la Mare de Déu del Roser dit de Pompeia". I tot i que el llibre se centra en el col·legi escolania, l'escola no va ser l'única obra educativa del convent.

El convent comptava també amb les obres nocturnes, al servei de l'estament obrer i de les escoles dominicals per a noies sense instrucció; es va crear una societat esportiva, i un teatre per a nois i noies. Es va muntar un dispensari que supliria les deficiències sanitàries del moment i també una caixa de préstecs. També es va tenir especial atenció als pobres i malalts a través del rober.